«Γεννήθηκα στη Φλαμανδική πόλη Οστένδη, στο Βέλγιο, το 1930, που σημαίνει ότι τα έχω τα χρόνια μου!», γράφει ο Ισραηλινός σήμερα Αριε Μπερενμπάουμ, που αντιμετωπίζει την καραντίνα με πειθαρχία και αισιοδοξία, στέλνοντας το δικό του μήνυμα σε όσους κάνουν ασυνείδητες επιλογές. Η κανονική, παιδική ζωή του Αριε κράτησε μόλις 9 χρόνια. Μετά ήρθε ο πόλεμος και ανέτρεψε τα πάντα. «Στο 'κανονική' συμπεριλαμβάνω και τα παιδιά που με κυνηγούσαν όταν γύριζα από το σχολείο και με έβριζαν επειδή ήμουν Εβραίος», λέει με πίκρα. Στη διάρκεια του πολέμου ο Αριε και η οικογένειά του κρύβονταν σε διάφορα μέρη προσπαθώντας να επιβιώσουν. Το πρώτο καταφύγιο ήταν η σοφίτα ενός καφενείου στην Αμβέρσα, απέναντι από το αρχηγείο της Γκεστάπο. «Ούτε να μιλάμε δεν επιτρεπόταν, για να μη μας ακούσουν και μας προδώσουν, ούτε να κοιτάμε απ΄ το μικρό παράθυρο». Στη συνέχεια κρύφτηκαν σ΄ένα αγρόκτημα. «Ο αγρότης μας δέχθηκε γιατί είχε μόνο κόρες και χρειαζόταν εργατικά χέρια για τις δουλειές της φάρμας».

«Ενώ οι περισσότεροι συγγενείς μας χάθηκαν στο Ολοκαύτωμα η οικογένειά μου επέζησε και επιστρέψαμε στην Αμβέρσα και μετά στις Βρυξέλλες, όπου ξαναρχίσαμε τις ζωές μας». Ο Αριε παντρεύτηκε μια επιζώσα του Ολοκαυτώματος και έκαναν τη δική τους οικογένεια. Δούλεψαν 50 χρόνια μαζί, στην οικογενειακή επιχείρηση και το 1994 άρχισαν να πραγματοποιούν το όνειρό τους: πρώτη μετανάστευσε στο Ισραήλ η γυναίκα του Αριε, μαζί με την 90χρονη τότε μητέρα του. Όταν ο Αριε συνταξιοδοτήθηκε και πήγε να μείνει οριστικά στο Ισραήλ το όνειρο είχε πλέον γίνει πραγματικότητα.

«Μέχρι πρότινος ήμουν ανεξάρτητος και ενεργητικός, οδηγούσα το τζίπ μου και πήγαινα εκδρομές τα παιδιά και τα εγγόνια μου. Αλλά το τελευταίο διάστημα άρχισα να νιώθω τα χρόνια μου! Δεν βλέπω, ούτε ακούω τόσο καλά, οπότε σταμάτησα να οδηγώ. Παρόλα αυτά, σαν επιζών που είμαι, δεν άφησα την ηλικία να με σταματήσει από το να κάνω πράγματα που αγαπώ. Άρχισα να περπατάω περισσότερο, να κάνω ψώνια κοντά στο σπίτι, μου αρέσει να πηγαίνω στο Σσούκ, στην κεντρική αγορά της Ιερουσαλήμ Machene Yehuda. Και, φυσικά, λατρεύω να κάνω παρέα στα εγγόνια μου. Επίσης, μου αρέσει να πηγαίνω στη συναγωγή. Μετά τις προσευχές καθόμαστε και συζητάμε όλοι μαζί.

Και τώρα, λόγω του κορωνοϊού, πρέπει να «κόψω» και αυτές τις απλές χαρές. Είναι επικίνδυνο να πηγαίνω στη Συναγωγή. Τα παιδιά και τα εγγόνια δεν μπορούν να με επισκέπτονται και η αγαπημένη που αγορά Machene Yehuda έχει κλείσει. Τώρα πρέπει να προσαρμοστώ και σε αυτές τις αλλαγές», λέει ο Αριε.

Η σύγκριση της σημερινής καραντίνας με τα καταφύγια της Κατοχής είναι αναπόφευκτη: «Κρυβόμασταν σε απομόνωση για να σωθούμε... οι κανόνες της καραντίνας έχουν τον ίδιο σκοπό, να σώσουν ζωές. Μπορεί οι καταστάσεις που βιώνουμε να είναι ακραίες... αλλά δεν είναι τίποτα μπροστά στο τι περάσαμε στη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου».

Με φιλοσοφικό πνεύμα, χιούμορ και περίσσια δύναμη ψυχής ο Αριε δηλώνει ότι προτιμά να «υπενθυμίζει στον εαυτό του τα θετικά από το να παραπονιέται».

Η σημερινή μου καραντίνα είναι παράδεισος σε σχέση με τη ζωή στα καταφύγια

Phoca PDF

της Κατοχής. Είμαι στο σπίτι μου στην Ιερουσαλήμ, το φως μπαίνει από τα παράθυρά μου, περπατάω στο σπίτι, έχω φαγητό, τρώω και συζητάω με τη γυναίκα μου, έμαθα να χρησιμοποιώ το WhatsApp κι έτσι μιλάω με την κόρη μου ενώ μαγειρεύει για το Σαμπάτ. Προτιμώ να απαριθμώ τις ευλογίες της ζωής μου από το να γκρινιάζω! Εκείνο που με ανησυχεί είναι ότι υπάρχουν άνθρωποι που δεν παίρνουν στα σοβαρά τις οδηγίες του Υπουργείου Υγείας. Σας εκλιπαρώ! Είναι το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε για να σώσουμε ζωές!».

Πηγή: ιστοσελίδα Aish.com, 26.3.2020

Phoca PDF